

AVRAM IANCU - 200!

Nr.8(48/august 2024)

DE LA FLACĂRĂ OLIMPICĂ LA FLACĂRA NUCLEARĂ, O SUTIME DE SECUNDĂ

General-locotenent (r) dr. Grigore Stamate

După ce organizatorii Olimpiadei de la Paris au umbrat, în chip neașteptat, un eveniment atât de important, etalându-și în fața omenirii stadiul de degradare impus de oculă globalistă – sau de mai știu eu cine – flacăra întrecerii, altădată atât de ardentă, a început să pălească, sub privirile contrariate ale acelor care au înțeles exact substratul mesajului satanist. De urmare, controversalele aprinse, care au activat lumea dezbinată de realitatea unui timp de nerecunoscut.

În privința României, ca de fiecare dată în astfel de situații, peste somnul în care a cufundat-o obediența, s-a așternut mușenia. Ici-colo, doar câte un preot iritat de nimicnicia împrejurărilor a încercat să ia atitudine; în rest, mai nimic (meritorie intervenția premierului Marcel Ciolacu față de nepermisa nedreptate făcută unei tinere gimnaste). Și, poate că așa este cel mai indicat, în condițiile în care spectrul înspăimântător pândește de dincolo de perdeaua întunecată a ceții, în dosul căreia unii dintre „elitiști au înțeles să se exteriorizeze cu o agresivitate de rău augur.

Da, lumea nu mai are răbdare să descâlcească ițele unor manevre, care vor să dea peste cap bunul mers al societății, sub pretextul fals al instaurării unei noi ordini, în care – categoric – dezordinea constituie dezideratul suprem. Multe, foarte multe fenomene se petrec în imediata noastră vecinătate, ca manifestările obscene, lipsite de sens și de rațiune, să mai suscite interes.

Altceva însă, de o gravitate absolut cardinală, se dezvoltă în chiar interiorul societății umane: pericolul unui altfel de Război Mondial, în care pata întunecată a rațiunii este dată de pericolul nuclear. O realitate extrem de dură, care nu ține seama de niciuna dintre intențiile și strădaniile decredibilizatei oculte și nici de lor „venire a mult trâmbițata anticristului”, ci numai și numai de voința lui Dumnezeu. Un Dumnezeu atât de bun și milostiv, a cărui sfântă înțelegere și milă este îndelung forțată cu fiecare gest diavolesc, în plus.

Da – vrem sau nu să recunoaștem – lumea, aflată într-o perpetuă întrecere (cel mai adesea, conflictuală) a ajuns la o răscruce. Și, cu flacăra olimpică în frunte, se zbate într-o intersecție, dincolo de care se deschide o înspăimântătoare prăpastie, un hău în imensitatea căruia, străluce o altfel de flăcără: flacăra nucleară, flacăra morții. Despre protagoniști, ca despre morți: numai de bine, dacă ar mai fi cazul, cu toate declamațiile și asigurările celor ce se erijează în apărătorii democrației și ai drepturilor omului (indiferent de sistemul politic de care apațin; interesele lor proprii constituind, în mai toate cazurile, elementul comun).

Cu siguranță, unii dintre noi vor fi tentați să spună că mai este foarte mult până atunci; iar alții, că așa ceva nu se va petrece niciodată, fiind cu neputință. Tot ce se poate! Niciunul dintre noi nu cred că ar miza o asemenea nenorocire. Din nefericire însă – cu sau fără un Al Treilea Război Mondial – distanța s-a redus atât de mult, încât, așa, cu maximă indulgență, o putem rezuma la o sutime de secundă. Asta, ca să ne menținem în parametrii diferențierilor olimpice; căci, în realitate, n-ar dura nici măcar o miime de secundă pentru ca pământul să fie pulverizat în spațiul cosmic. Oricum, la adăpostul ocrotirii sfinte a Domnului, de dorit ar fi ca altfel să se redrese echilibrul îndeajuns afectat de manevrele unora, care încă se cred dumnezeii omenirii.

Iată, în continuare, câteva dintre datele, în baza cărora – cu sinceră și justificată îngrijorare – încercăm să ne argumentăm afirmațiile, față de care avem o considerație specială.

Așadar, amploarea arsenalului nuclear din zilele noastre, departe de a fi impresionantă, este înspăimântătoare: în urmă cu numai doi ani, în referire la cele nouă puteri nucleare cunoscute (Statele Unite, Rusia, Marea Britanie, Franța, China, India, Pakistan, Israel și Coreea de Nord) se estima că dețineau aproape 13.000 de focoase. În prezent, tot ce se poate, să fie și mai multe, căci: „Toate statele cu arme nucleare își măresc sau își îmbunătățesc arsenalele și majoritatea susțin retorica nucleară și rolul pe care îl joacă armele nucleare în strategiile lor militare. Aceasta este o tendință foarte îngrijorătoare”, declara Wilfred Wan, directorul Programului de arme de distrugere în masă al Institutului pentru Studiul Problemelor Păcii din Stockholm, SIPRI (sursa: Redacția Hot News, 13 iunie 2022). Mai mult, în raportul american Nuclear Posture Review din 2022 se afirmă că atât Rusia, cât și China își dezvoltă arsenalele nucleare, astfel încât, până în anii 2030, „Statele Unite se vor confrunta, pentru prima dată în istoria lor, cu două mari puteri nucleare ca și concurenți strategici și potențiali adversari” (sursa: HotNews din 23 iunie 2024).

AVRAM IANCU - 200!

Nr.8(48/august 2024)

Față de o asemenea groaznică realitate, putem constata că numărul acestor focoaase nucleare nu mai are nicio relevanță, din moment ce puterea unui singur focos este de 1000 de ori mai puternică decât bomba de la Hiroșima. Singură Rusia, după câte se spune, ar fi capabilă să distrugă de 448 de ori planeta. Fără de comentarii! Totuși, să încercăm o tristă retrospectivă pe tărâmul dezastruos al morții mondiale.

Potrivit celor mai recente statistici, în lume ar fi avut loc 3027 de războaie, având ca rezultat câteva miliarde de pierderi de vieți omenești (mai mult de jumătate din actuala populație a globului), în cadrul cărora Al Doilea Război Mondial deține întâietatea cu aproape 85 de milioane de victime, secondat de Primul Război Mondial cu peste 65 de milioane de morți.

Dintre toate calamitățile care au lovit omenirea, războaiele au dominat istoria acesteia, fiind, de departe, cea mai cumplită dintre toate catastrofele, cu repercusiuni demografice și umanitare de neimaginat. Iată, de pildă, numai în Marele Război, la „abatorul” de la Verdun și corespondentul său de pe Somme au fost măcelăriți (de ambele părți) 1.200.000 de victime (răniți, morți, dispăruți, în numai câteva zile). Iar, dac-ar fi să contabilizăm și cei circa 220.000 de mii de oameni uciși, într-o singură zi, în atacurile de la Hiroșima și Nagasaki (70.000, într-o clipită), tabloul dezastrului este, cu adevărat, copleșitor (date la îndemâna oricărui dintre cei interesați, care nu mai necesită nicio trimitere în notele de subsol).

De urmare, printr-o serie de tratate, acorduri și convenții, marile puteri – în liniștea de după groaznică furtună – s-au angajat ca asemenea fenomene să fie stopate ferm, pentru totdeauna. Dar, cum angajamentele – este cunoscut – se iau în penumbra intereselor, de cum a licărit o rază de lumină peste pacea mormântală, spectrul unor noi confruntări nu s-a lăsat prea mult așteptat și, chiar dacă sub alte și alte forme, a început să-și întindă tentaculele, din ce în ce mai agresiv. Și, uite-așa, începând cu unele state din Orientul Îndepărtat, cu altele din Orientul Mijlociu – îndeosebi – amnarul ruginit de prea multă așteptare a început să scânteieze, în pofida oricăror înțelegeri internaționale și asigurări diplomatice. De fapt, ca să fim și mai exacti în afirmații, amintim că Tratatul de interzicere completă a testelor nucleare a fost semnat de Rusia în 1996 și ratificat în 2000, iar Statele Unite au semnat tratatul în anul 1996, dar nu l-au ratificat nici până în prezent. Potrivit aceluiași informații, în tot acest complex de nimicire în masă, se pare că Rusia are cel mai mare arsenal nuclear din lume, cu un total de 5.977 de focoaase, cu aproximativ 550 mai multe decât Statele Unite. De asemenea, China se află în plin proces de extindere a arsenalului său, prin construcția a încă 300 de noi depozite de rachete și mai multe focoaase nucleare care au fost deja alocate forțelor operaționale (în 2023, Comisia Congresului pentru Poziția Strategică a Statelor Unite a insistat că expansiunea nucleară a Chinei ar trebui să-i determine pe factorii de decizie din SUA să „reevalueze dimensiunea și componența forței nucleare americane”). Marea Britanie a notificat ridicarea plafonului de arme nucleare, iar Franța a anunțat lansarea unui program de dezvoltare a celei de a treia generație de rachete balistice submarine cu propulsie nucleară, în timp ce – la rândul-le – India, Pakistanul și Israelul își extind sau își modernizează arsenalele.

Dacă însumăm și cele aproximativ 100 de arme nucleare B61 nestrategice desfășurate de SUA în cinci țări europene (Italia, Germania, Turcia, Belgia și Țările de Jos), pe lângă cele încă 100, care se află între granițele proprii, precum și cele aproximativ 1.558 de focoaase nucleare nestrategice ale Rusiei (experții având serioase îndoieli că, din pricina secretului, numărul ar putea fi cu mult mai mare), tabloul materialului nuclear acumulat numai în aceste două state este și mai îngrijorător (sursa: Bulletin of the Atomic Scientists, 2024).

Încă din primăvara acestui an, Agenția Reuters – reiterând că Rusia are cel mai mare depozit nuclear din lume – informa, că președintele Putin a avertizat Occidentul că, pe fondul escaladării războiului din Ucraina, „Rusia este pregătită din punct de vedere tehnic pentru un război nuclear”. De altfel, însăși Federația Oamenilor de Știință Americani (FAS), tot în acest an, se exprima în sensul că Putin ar controla circa 5.580 de focoaase nucleare, dintre care 1.710 focoaase strategice sunt deja desfășurate: 870 pe rachete balistice terestre, 640 pe rachete balistice, care pot fi lansate de pe submarine și posibil 200 în bazele de bombardiere grele (cu mențiunea că și aceste date sunt expuse în limitele permise de aceleași rețineri). În fine, dar nu în ultimul rând, nici SUA nu sunt mai prejos, cu toată strădania Administrației Biden de a „diminua” realizările în domeniu (din aceleași motive de securitate), cunoscut fiind că SUA – deși, după unii ar fi pe locul doi în lume – credem că sunt cam pe același nivel cu Rusia. Desigur, numărul exact de focoaase nucleare, pe care îl deține fiecare dintre cele nouă state posesoare este, categoric, imprecis, din rațiunile precizate, chiar și atunci când datele ne sunt respective ne sunt puse la dispoziție de Asociația de Control a Armelor și Federației Cercetătorilor Americani, care sunt destul de prudente în estimare. Totuși, așa, cu titlu de informare, amintim că

AVRAM IANCU - 200!

Nr.8(48/august 2024)

Franța ar deține circa 300 de focoase nucleare, Marea Britanie circa 215, China peste 270, Pakistanul și India, între 130-140, Coreea de Nord, circa 20, iar Israelul, peste 80. Ceea ce – după cum concluzionează experți – oricum, nu ar mai conta.

În astfel de circumstanțe, numărul de focoase – indiscutabil, foarte important – devine dependent nemijlocit de mijlocul de transport la țintă. Și, în acest scop, fiecare dintre competitori încearcă, tehnic, să-l devanseze pe celălalt, în speranța că numai depărtarea de locul de lansare, le poate asigura siguranța corespunzătoare (asigura, nu și garanta însă). Așa au apărut rachetele balistice intercontinentale, care s-au alăturat celor mai moderne avioane de bombardament și vânătoare, depășindu-le în performanță.

Noul sistem rusesc de rachete Sarmat a trecut la faza Satan-2 (RS-28), care poate transporta până la 16 focoase nucleare, pe o distanță de acțiune de 18.000 de km, față de a cărei eficacitate rușii susțin că ar putea distruge o suprafață de dimensiunea Franței. „Noua rachetă este capabilă să lovească ținte la distanțe lungi folosind o varietate de traiectorii de zbor. Racheta Sarmat are caracteristici unice, care îi permit să depășească orice sisteme de apărare antirachetă existente în lume. Sarmat este cea mai puternică rachetă cu cea mai mare distanță din lume până la atingerea țintelor, ceea ce va spori semnificativ puterea de luptă a forțelor nucleare strategice ale țării noastre”, susține ministerul rus al Apărării (sursa: Europa Liberă România, articolul: Putin a testat racheta nucleară balistică „Satan 2”, cu capacitate nucleară „fără egal în lume”).

Dar, nici americanii nu s-au lăsat mai prejos și, imediat și-au anunțat intenția de a crea o nouă variantă a bombei nucleare gravitaționale americane, denumită B61-13. Noua variantă de focos este necesară pentru a oferi „opțiuni suplimentare împotriva anumitor ținte militare mai dificile și cu suprafețe mari”. Să nu-i oțimem însă nici pe nord-coreeni, care, anul trecut, au lansat experimental o nouă racheta din ciclul Hwasong-17 considerată de experții lor, ca fiind „arma strategică cea mai puternică din lume” și care constituie „un salt magnific înainte către dezvoltarea tehnologiei montării unor ogive nucleare pe rachete balistice”. Cât privește Israelul, se spune, că anul acesta și-a deschis, pentru întâia oară, adăpostul subteran nuclear, supranumit, „Buncărul Apocalipsei”, în timp ce Iranul își amplasează în apropierea graniței de vest disponibilitățile nucleare. O situație extrem de încordată, care poate oricând scăpa de sub control. Iar, dacă ar fi să-i dăm crezare.

Probabil, mulți se vor întreba de ce, într-un asemenea context, evităm să vorbim și despre aviația care, neîndoios, își are rolul său, hotărâtor, în oricare dintre teatrele de operațiuni tactic-operative. În primul rând, pentru că, în cazul folosirii armelor nucleare, nu mai putem vorbi de o astfel de segmentare, întreaga planetă fiind identificată cu teatrul de război. În al doilea rând, trebuie să ținem seama de vulnerabilitatea crescută a acestora în situația mijloacelor de apărare antiaeriană, ca și de caracteristicile tehnice ale acestora, îndeosebi viteza de croazieră. Deși, tot atât de adevărat este că, cel puțin în cazul câtorva aparate americane de tipul F-35 Lightning II în versiunea F-35A (aeronaва care domină U. S. Air Force, cu viteza sa de 1,6 mach) și F-22 Raptor (cu capacități și disponibilități neegale nici măcar de F-35, capabil să atingă 2,2 mach), B-21 Raider (primul avion militar de generația a 6-a din lume”, considerat cel mai avansat bombardier invizibil al SUA, ca și TU-160 al rușilor (considerat cel mai mare avion de luptă din lume și cel mai mare supersonic din istorie), respectiv SU-57 (înălțime de zbor, 18 km, pe o rază de 3000km, cu viteză dublă sunetului) și Tu-114 (cel mai rapid avion cu elice din lume, singurul bombardier strategic operațional echipat cu turbo-propulsoare. Dar și atâtea altele cu performanțe apropiate, capabile să transporte și să lanseze rachete aer-aer ghidate prin radar sau cu infraroșu (ghidaj termic), rachete aer-sol fără ghidaj, bombe convenționale, bombe cu dispersie etc.

Marina Statelor Unite (US Navy), azi este o putere navală supremă, cu o flotă puternică de portavioane cu propulsie nucleară, o flotă mare de distrugătoare și o flotă semnificativă de submarine (cel mai puternic și nou portavion american USS Gerald R. Ford CVN-78). Deloc surprinzător, China cu cele trei portavioane operaționale: Liaoning, Shandong și Fujian și cu un al patrulea în faza de proiectare, este cea care secondează SUA, fiind urmată de portavionul Charles-de-Gaulle, cea mai importantă navă a flotei franceze. Rusia încă se mândrește cu portavionul Amiral Kuznețov și cu o serie de nave echipate cu rachete de croazieră și asigură Occidentul că, în curând, va fi dat în exploatare un superportavion masiv de 100.000 de tone, „Storm II”. Deocamdată însă, totul se rezumă la cele mai complicate simulări pe calculator, în baza cărora fiecare protagonist în domeniu își revendică întâietatea.

Deloc de neglijat sunt submarinele purtătoare de rachete cu focoase nucleare, care împânzesc mările și oceanele lumii și pot fi oricând puse în stare operațională (6 din cele nouă puteri nucleare au în

AVRAM IANCU - 200!

Nr.8(48/august 2024)

dotare așa ceva: SUA, Rusia, China, Franța, anglia și India). Între acestea, evidențiem submarinul nuclear (USS) Hyman G. Rickover de tip Virginia, ce aparține variantei Block IV (înarmat cu rachete Tomahawk și torpile MK48 ADCAP, au capacitatea de a angaja rachete balistice), la care se adugă submarinele din clasa Ohio (pot atinge viteze de peste 30 de noduri și pot transporta până la 154 de rachete Tomahawk, precum și focoase nucleare Trident II D-5 cu o rază de acțiune de aproximativ 6500 de mile marine și până la 12 focoase per rachetă), submarinul rus de clasă Borei-A (înarmat cu 16 rachete balistice intercontinentale (ICBM) și torpile de 553 mm) și submarinele SLBM (înarmate cu aproximativ opt rachete MIRV (Multiple Independently-Tgetable Reentry Vehicle), care pot facilita lansarea mai multor focoase în același timp) , submarinele britanice din clasa Vanguard (înarmate cu rachete Trident II D5 cu focoase MIRV, operează pe reactoare nucleare și au capacitatea de a angaja rachete balistice), submarinul francez Suffren, din clasa Barracuda (înarmat cu rachete de croazieră care pot fi lansate prin tuburi torpile etc.) Inconvenientele principale ale acestora fiind mobilitatea redusă, chiar și față de submarinele clasice, zgomotul și vibrațiile, care le fac să fie detectate de la mare distanță.

Potrivit Institutului pentru Studiarea Problemelor Păcii din Stockholm (SIPRI), puterile nucleare sporesc continuu numărul focoaselor dislocate. Astfel, din totalul mondial de 12512 focoase din ianuarie 2024, aproximativ 9576 se aflau în stocuri militare pentru utilizare potențială, înregistrându-se o creștere cu 86 de focoase față de ianuarie trecut. Dintre acestea, aproximativ 3844 de focoase au fost deja dislocate pe rachete și avioane, iar aproximativ 2000 (mai toate deținute de Statele Unite și Rusia) erau în alertă maximă, adică erau montate pe rachete sau dislocate în baze aeriene cu bombardiere strategice.

Oricum, cum lesne se poate observa, în raport de sursa de informare, unele date sunt departe de a fi „oficiale”, iar discrepanțele rezidă în grija fiecărui deținător de a se expune numai atât cât consideră necesar. Peste toate acestea, suprapunându-se capacitatea reală de penetrare a spionajului militar, care, intenționat și în raport de interesele pe care le deservește, lasă să „scape” doar atât cât se convine, cu dublu scop: a înspăimânta sau, dimpotrivă, de a induce în eroare adversarii; adevărul fiind, mai totdeauna undeva, pe la mijloc.

Față de toate cele, atât de succint prezentate, există vreo minte normală care să mai creadă că reprezentanții oculte satanice și colaboraționiștii lor din cele mai înalte straturi sociale au vreo șansă să se strecoare printre furcile căroră singuri le-au ascuțit colții?! Niciodată. Din simplul considerent că acea infimă diferență dintre flacăra vieții – flacăra olimpică, dacă vreți – și flacăra morții – în context, flacăra nucleară – nu le este și nu le va fi niciodată la îndemână. Și-atunci, pentru ce atâta îndârjire ca să distrugă omenirea, fie și așa printr-o exagerată selecție? Acest atribut suprem, îl are numai Bunul și Atotputernicul Dumnezeu, Creatorul, Unicul care are în puterea Sa sfântă latitudinea de a hotărî când, cum și dacă va veni vreodată sfârșitul lumii. În rest, vorba înțeleaptă a Ecleziaștului (sursa: Biblia, Ecleziaștul, cap.12, pct.8): Deșertăciunea deșertăciunilor! Iar, pentru noi, pentru „turma” omenească – partea cuminte și recunoscătoare și, deopotrivă, partea aceea zbuciumată, rea și nerecunoscătoare – subzistă sau ar trebui să subziste aceeași fundamentală întrebare: Quo vadis humanitate?